

Kouří se od srdce

Kouřím já, ty kouříš
kouříme spolu
kouříte, slečno
naproti stolu?

Kouřová kolečka
v polední pauze –
našpulit pusy a
nefoukat dlouze

Kouří se ve městě,
uprostřed zastávky
cigára ve vestě
okolo nadávky

Kouří se, kouří až
tlí na funuse –
s rukama žlutýma
a smradem v puse

A ke své blbosti
kde není radno
cvrnk – špačky v rychlosti
na chodník padnou

V ozonové díře
maj o nich mínění
v dobré, zlé víře
né, nic se nemění

Kouří se, kouří se
pasivně, dámy
každý si odnese
na plicích šrámy

Pavel Janda

Kouření z pohledu cigarety

Zakázat, nezakázat? Debata o kouření všude možně se vede přesprávně dlouho. Spotřeba pracího prášku na zasmrádlé oblečení nepřijemně stoupá. Chceme povinné biosložky v modré síle? Nadešel čas celý problém rozseknout trochou staré dobré filozofie.

Taková cigareta, připustíme-li, že neživotnost nám nebude bránit v polemice s jejím smyslem či účelem, může počítat s jediným možným naplněním své existence. Být vykouřena. Pokud s jejím osudem naložíme jakkoli jinak (např. ji zneužijeme ke známému žertu na téma „Jak kouří Batman? ... Batman nekouří.“), porušíme neodmyslitelné právo cigarety na sebeurčení, které zajisté nelze myslet na neživé předměty jen tak, ačkoli po kratší či delší úvaze bych vás jistě přesvědčil o tom, že to možné je.

Proč bychom se měli starat o zájem cigarety, když je tu tolik důležitějších zájmů?

Hned „z voleje“ můžete namítnout, že právo na sebeurčení upíráme tolika neživým věcem i živým bytostem, že je nelze spočítat na prstech všech lidí na této planetě. Přidejme k tomu, že omezujeme i většinu lidí, a to přímo úměrně tomu, jakou máme moc. (Tady jsem záměrně nekonkrétní, abych působil na city, ale bystrý čtenář mě pokárá.) Proč bychom se měli starat o zájem cigarety, když je tu tolik důležitějších zájmů (především páně čtenářova)? Vysvětlení je prosté. Netřeba opakovat, že v rámci mé úvahy jsou si

nejen všechny živé bytosti rovny, ale i všechno, co „prostě je“, si je rovno. Zájem cigarety je tedy stejně důležitý jako zájem vašeho souseda (někdy je to dokonce zájem tentýž). Upřednostňovat zájem svůj před zájmem kamene je chybné, neřku-li amorální.

Je nutné si uvědomit, že mnozí z nás mají právě teď cigarety u sebe, proto je žádoucí, abychom se zajímali právě o ně.

Ukázal jsem zcela jednoznačně, že naše (tj. lidské) zájmy jsou si rovny se zájmy cigaret. Navíc je nutné si uvědomit, že mnozí z nás mají právě teď cigarety u sebe, proto je žádoucí, abychom se zajímali právě o ně. Zákaz kouření v restauracích a hospodách se jich bytostně (sic) dotýká.

Mýlil bych se, kdybych z předešlého vyvodil, že cigaretě musíme umožnit seberealizaci kdekoli. Stejně jako si nikdo z nás nesmí zapálit například vlasy a nechat je smrdět po celé hospodě, ani nelze vykonávat potřeby, kde se komu zachce, nemůže cigareta očekávat, že ji necháme vypouštět kouř v uzavřených prostorách, kde mnozí lidé obědvají, jiní pracují, kabáty visí a jídlo voní. Tolik společných zájmů – nedýchat kouř a nesmrdět – přebíjí zájem cigarety, která bude nakonec stejně vykouřena.

Autor je odborník na život s dlouholetou praxí.

Kryštof Herold

Syrský popelník

Stává už se smutným pravidlem, že se lidé vyjadřují pouze k tématům, kterým rozumí. Zasvěceně píšou o celospolečenských záležitostech a svoje erudované závěry dokládají statistikami, stanovisky lidí chytřejších a nejchytřejších nebo příklady takřikajíc ze života.

Tento nebezpečný trend je potřeba zvrátit, na stránkách Postilionu bych proto těmito řádky rád rozpoutal boj proti zasvěcenosti. Konec útlaku a diskriminace nás, kteří neznáme podrobnosti ba ani obecnosti konkrétních kauz.

Něco se pořád děje v Sýrii. Je to důležité. Lidé a věci tam proti sobě bojují. Lidé se tam nemají rádi. Ani věci se tam nemají rádi. Veřejný intelektuál řekl, aby se lidé rádi měli. Měl pravdu. Souhlasím s ním a dodávám, že by se rádi měly mít i věci. Lidé by ještě měli mít rádi věci a věci by měly mít rádi lidi.

Mám rád buchtičky se šodó, ale nechápu, jak to může být hlavní jídlo. Je to spíš dezert. Nebo snídaně. Proto by měl v Sýrii zvítězit ten lepší. Ten, který šíří pravdu. Ten pán s normálníma ušima.

Michal Zeman

Pomo na papíře

Narodila se v červenci a provádí věci, nad kterými zůstává rozum stát. Za pošmourného listopadového dne se Klára Trefná Postilionu odhalila. Rozhovor je krácen, celý jej najdete na Postilion.cz.

M. Z.: Ty děláš v Demagog.cz a Kohovolit.eu?

K. T.: Ani náhodou, dělat něco pro davu. Nepomáhám obecně všem, raději si s konkrétními lidmi volám a nebo koukám, jak umírají. Nebo se taky dá říct, že pomáhám na lince důvěry a v hospicovém sdružení. To zní asi líp.

M. Z.: To jsem věděl. A co z toho máš?

K. T.: Strašně si to užívám! V krátkodobém hledisku z toho teda mám jen Respekt, který linka odebírá. Ale za pár let mi taková zkušenost pomůže získat práci. Navíc mě v hospicu hladí, krmí a baví.

M. Z.: A dál?

K. T.: Tak třeba už nemám pocit, že jen mrhám časem. Připadám si moc důležitá. Můžu se ohánět průkazem dobrovolníka!

M. Z.: A dál? (se znuřeným výrazem) ▶

Můj mazlíku

V tramvajích i v metrech jsou lidé povětšinou skloněni nad svými mazlíky a když se jich na něco zeptáte, pravděpodobně získáte jejich obdiv, jelikož jste dokázali vytáhnout hlavu z oblaků a navázat fyzický kontakt. Nicméně jakmile se budete zdát danému objektu moc „mainstream“, pravděpodobně si jejich pozornost neudržíte, protože ten který mazlík se bude všelijak snažit získat zájem tázaného zpět.

Pokud už se s někým bavíte, gratuluji vám. Ale ať už je to přítelkyně nebo dědeček, jakmile vám mazlík přítulně zavrní v kapse, zapomenete, o čem jste se bavili, a myslíte jen na to, co se asi tak stalo nového a jak na to vtipně odpovíte, abyste ze svých palců nahoru mohli postavit Eiffelovku.

Jdete s někým do kina, prožíváte víkend na

horách, sledujete přednášejícího, vychutnávejte s babičkou novou kolekci Marlboro. A nebo úplně jiné situace, ze kterých se skládá náplň vašich dnů – vždy má před fyzickým kontaktem přednost ten, kdo je vám nejbližší (v kapse) a kdo tak znenadala rozvíbroval vašeho mazlíka. Ve větší nebo menší míře to přítomného zamrzí.

„U-u-ii-ii-u.“

Celé se to nakonec začíná obracet. Chtěli jsme být v kontaktu pořád, tak jsme se připoutali k neutichajícím protokolům a najednou je kontakt s osobou právě tím, co ubývá a co postrádáme nejvíce. Byť nám to...

„U-u-ii-ii-u.“

...nedochází.

Pavel Janda

K. T.: Taky myslím, že si mě v práci váží. Ale co bych pořád mluvila já, taky se Tě zeptám.

M. Z.: To se nesmí.

K. T.: Co ty z toho máš?

M. Z.: To by mě taky zajímalo. Chci sluníčkový svět a nevím, kudy k němu. Zvláštní je, že přestože se většina lidí snaží dostat k němu skrze sebe, někteří mají zvláštní potřebu pomáhat. Znam mladé krásné lidi, kteří zahazují svoje mládí a krásu kvůli něčemu tak zbytečnému a neexistujícímu jako je společné dobro. Mají ideály nebo tak něco.

[...]

Klára Trefná & Michal Zeman

I Amsterdam

Amsterdam je navenek prezentován jako moderní město. Slavné historiky o místním životě jsou prý už jen legendami. Je pravda, že se z „města svobody“ vytrácí jeho svobodný duch?

Nekonečná rovina, cesta po dálnici mi připadá, jako by vůbec neubývala. Každý půlkilometr minu dálniční cedulku, která mě informuje o tom, kde se nacházím. Amsterdam už je blízko. Krajina okolo má monotónní ráz: louky plné dobytka, sem tam nějaký větrný mlýn, malé rodinné domy na neuvěřitelně drahých pozemcích a kanály. Když v zimě zamrznou, místní se po nich projíždí na bruslích.

Po příjezdu do města se ocitám v neuvěřitelném labyrintu. Navigace šílí, každých pár metrů se nachází odbočka. Nervózně škubám volantem. Auto nechávám na odstavném parkovišti a jedu do centra přívozem. Ten jezdí každou půl hodinu a je určen jak pro pěší, tak pro kola a motocykly. Užívám si první pohledy na město. Domy u nábřeží jakoby pluly na vodě. Naprosto mě ohromují jedinečné výtvořiny moderní architektury – barevné domy ze skla a kovu, postavené s pomocí nejnovějších technologií, dodržující striktní ekologické limity.

Z přívozu nejprve vyjíždějí motorčky a kola, poté vycházejí pěší. Ocitám se na hlavním nádraží. Všude proudí davy lidí různých národností. Po průchodu labyrintem se nacházím nedaleko centra města. Zastavím se na mostě, přímo před kanálem a rozhlížím se okolo. Z lodí pode mnou mi mávají spousty turistů, na druhé straně vidím obrovské třípatrové parkoviště pro kola.

Kousek od nádraží se nachází legendární svobodné uličky. Zabočuji do jedné z nich.

Vůně trávy vycházející z typických coffee shopů mě provází celou cestu. Na každém metru se vůně lehce promění. Ulice dýchají nebezpečnou, ale i svobodnou atmosférou. V podnicích okolo sedí lidé a pokoušejí, do obchodů mě neustále lákají místní prodavači. Já mám ale strach jejich pozvání přijmout.

Cestou potkávám množství lidí, kteří projíždějí centrem města na kolech. Jedná se o nejlevnější a nejrychlejší variantu dopravy. Já se pomalu dostávám do další části města. Nad hlavou mi vlají duhové vlajky. Ulice jsou najednou upravenější a čistší. Procházím mezi nekonečným množstvím coffee shopů a knajp, minu různé gay shopy, ohromuje mě jedinečná amsterdamská móda.

Plujeme skrz nekonečné množství domečků, pod malými mosty obdivuji květinovou výzdobu a nasávám atmosféru města. Z okolních lodí mi mávají polonazí mladíci.

V centru města mě zaujme typická architektura: staré domy vystavěné již v době holandské zlaté éry či nejužší dům na světě široký pouze jeden metr. Když se zadívám očima trochu níž do výloh domů, předvádí mi svou krásu místní prostitutky. První pohled mi téměř vyrazí dech; dámy ve zvláštních oblečcích neváhají a nabízejí se i mně, ženě. Není tajemstvím, že spousta dívek, které cestují do Amsterdamu za vysněnou prací modelky či herečky, se musí uchýlit k tomuto řemeslu.

Výjimečný pohled na město se mi otevře

z lodi při plavbě kanálem. Tuto podívanou si dopřávám za patnáct euro na hodinu. Průvodce mě postupně proveze jedinečnými částmi Amsterdamu, projíždím okolo nových domů na vodě, po městském okraji, až do centra města. Plujeme skrz nekonečné množství domečků, pod malými mosty obdivuji květinovou výzdobu a nasávám atmosféru města. Z okolních lodí mi mávají polonazí mladíci s lahve v rukou, ale i turisté. Shlédnu dolů a vidím hausbóty, jejichž okénky nakukují obyvatelům přímo do obýváků.

Cestou poslouchám vyprávění modela, který dorazil do Amsterdamu za prací. Vypráví o jedinečných pracovních příležitostech a šanci uchytit se, mluví o světlých, ale i stinných stránkách města. Jedinečné je město prý v podvečer. Lidé vyráží do ulic a popíjí pivo či pokoušejí přímo u vody. Doporučuje připojit se a poznat město z pohledu obyčejného člověka. Cestovatelé mají být v noci obzvlášť obezřetní, avšak pohledný blondatý chlapec tvrdí, že tu není nebezpečno. Skvělá jsou prý i místní slavná muzea, z tradičních muzeum Vincenta van Gogha, Rembrandta či Anny Frankové. Z těch ostatních vás může nadchnout muzeum hašiše, Heinekenu nebo slavného Ajaxu.

Pomalou se stmívá, musím znovu vyrazit na cestu. Užívám si poslední dojmy a pořizuju poslední fotografie.

V hlavě si třídím vzpomínky z končícího dne. Už když odjíždím, vím, že se sem chci jednou vrátit a že všem doporučuji Amsterdam navštívit.

Město se se mnou loučí nápísem I Amsterdam.

Natálie Friedlová